

hørt meget. Jeg har i og for sig ikke Lov til at citere disse Udtalelser, de er stenografisk refererede og samlede til Brug for Statsbaneudvalgets Medlemmer, men jeg kan have Lov at sige, hvad en ganske højtstaaende Embedsmand begyndte med at sige, da han kom: „Ja, jeg har jo tjent Banerne i 40 Aar og har i den Tid prøvet forskellige Organisationsformer; og jeg er jo nu saa fremrykket i Aar — staar saa at sige paa Gravens Rand —, saa jeg ser ret uvildigt paa Sagerne og blander ikke Hensynet til min egen Person eller til nogen anden ind i Sagen“. Saaledes talte en Mand, der havde tjent Banerne i 40 Aar, han døde to Maaneder efter, saa han havde altsaa god Ret til at sige, at han stod paa Gravens Rand. Men tør nu nogen sige, at den Slags Ting er løs Sladder eller underbygget paa mindre god Maade, naar en Mand, der efter tro Tjeneste i 40 Aar er naaet op til en af de højeste Stillinger indenfor Statsbanerne, kommer og aabner sit Hjerte og siger: Jeg kan tale frit ud, jeg er kommet saa langt, som jeg kan vente at komme, jeg behøver ikke at frygte noget fra mine foresattes Side? Og paa samme Maade har man hørt overordentlig meget fra Folk, hvis Vidnesbyrd man ikke har Lov at drage i Tvivl.

Jeg skal ikke trætte længere, men jeg har dog Lyst til fra Generaldirektionens Erklæring at tage et Par Citater netop for at vise ærede Medlemmer og særlig det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Villars Lunn), hvad det vil sige, dette „knusende Nederlag“ for Udvalget. Som den, der havde med Kasse- og Regnskabsvæsenet at gøre, havde jeg været med til at foreslaa en ny Ordning. Statsbanerne udsender hver Dag enten til Aarhus eller København fra alle Landets Stationer deres kontante Penge, hvad der medfører et betydeligt Arbejde, da Pengene altsaa tælles første Gang paa Stationerne og saa gaar ind til København eller Aarhus, hvor der saa vistnok hver Dag fra 8 Morgen til 3 Eftermiddag sidder flere Mennesker og tæller dem om igen; naar disse saa har talt dem om igen og puttet dem ned i Kassen, tages de op og tælles igen, for saa skal de sættes ind i Bankerne, hvor de saa tælles igen. Vi har foreslaaet, at dette skulde ordnes paa den Maade, at Statsbanestationerne, i Stedet for at sende Pengene ind til København eller Aarhus, sendte dem til Bankerne ude i Provinserne, hvis der var Banker ved Stationerne saa til dem; ellers — for de mindre Stationers

Vedkommende, hvor der ingen Banker var — til den nærmeste større Station, hvor de saa bringes op i Banken. Forholdet er da det, at hvis man bruger denne Fremgangsmaade, krediteres Statsbanerne samme Dag for Indbetalingen, medens der, naar Pengene gaar til København eller Aarhus og der først kommer til Banken næste Dag, er et Rentetab for en Dag. Endelig er der ogsaa en Risiko forbundet ved disse Pengeforsendelser, som man er fri for ved den her foreslaaede Ordning. Jeg ønsker særlig at fremhæve, at Staten kan vælge hvilken Hovedbank den vil. Ønsker den f. Eks. kun at have at gøre med Handelsbanken i København, saa sker alle disse Indbetalinger ved de mindre Banker for Handelsbankens Regning. Den paagældende Bank kvitterer for at have modtaget for Handelsbankens Regning af de danske Statsbaner saa og saa meget. Hvis man nu gaar ud fra, at en af Landstationerne har sendt for mange Penge ind i Banken og en skønne Dag staar og skal bruge Penge og ikke har dem, fordi man altsaa ikke har disponeret ganske rigtigt og ikke har regnet med Udgifter, der blev større end paaregnet, saa skal den paagældende Stationsforstander rekvirere Penge fra den paagældende Bank ude i Provinserne, og derom har han straks at give Indberetning. Det var altsaa Forslaget, og jeg er i Øjeblikket af den bestemte Overbevisning, at saaledes er det rigtigt og praktisk. Men naturligvis, naar man i mange Aar har gaaet og ment, at det ikke kunde være saadan, saa har man svært ved at komme bort fra det.

Det ser lidt drabeligt ud, naar det siges, at vi vil have, at Pengene skal sættes ind i Sparekasser og Banker; naturligvis har ingen tænkt paa at sætte Pengene i Sparekasser paa den Maade. Endvidere siger man, at det Forhold, at Pengene skal ind i Bankerne, „maa foranledige Personalførgelse paa de Stationer, der skal modtage Indbetalingerne fra de smaa Stationer — alene Indbetalingen i vedkommende Bank og Overbringerens Afventning af Bankens Eftertælling af Pengene“ maa bevirke en Personalførgelse. Nu beder jeg Dem betænke dette. Det er altsaa derfor, man skal have flere Mennesker. Men dette er jo netop det, der nu sker i København med Pengene. Naar en Mand fra Statsbanerne i København om Formiddagen har siddet og talt disse Penge op og bragt dem op i Banken, saa skal denne Mand ogsaa vente paa at faa en Kvittering.